



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 10. Hæresis Bogomilorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

ma prima Julii validum esse declarat ma-
 trimonium initum, post præcedentia
 Sponsalia, ob defectum ætatis in sponsa,
 quæ septenni major non erat, nulla, quia
 non nisi post annos octo consummatum
 fuerat. Conventus, in quibus istæ Consti-
 tutiones conditæ, in Palatio Patriarchali,
 & aula quam Græci sua lingua *Thomai-*
ten dicebant, celebrabantur.

§. X.

Hæresis Bogomilorum.

Nicolao Patriarcha Sedem Constantino-
 politanam tenente, Alexius Impera-
 tor Basilium, Bogomilorum Principem,
 igne damnavit. Erant vero Bogomili
 Hæretici, patria Bulgari, & ita vocaban-
 tur, quod Bogomili idem significaret, ac
homines divinam Misericordiam implo-
rantes. Quippe *Bog* in lingua eorum
 Sclavonica *Deus*, & *Miloui miserere no-*
stri significat. Hi super omnia oratio-
 nem extollebant, more veterum Messa-
 lianorum, ex quorum deliriis istorum
 Hæresis magnam partem conflata erat;
 verum re ipsa Manichæi erant, aut po-
 tius aliqua Secta Paulicianorum, quorum

P 3

supe-

bemus, qua Petro, Josephi Regis Lusitanæ fra-
 tri, ejusdem Regis filiam, nempe ex Germano
 fratre neptem anno millesimo septingentesimo
 sexagesimo accipere licuit.

Sæcul. XII.

A.C. 1111.

p. 216.

Sæcul. XII. superius meminimus. Ceterum Bogomili pietatis eximia speciem intuentium se oculis exhibere satagebant, capillos radebant, palliis tegebantur, & ita involuebantur cucullis, ut de tota facie vix nasus appareret. Demissis capitibus incedebant, nescio quas preces mussitantes. Monachos denique credidisses. Cum de hac Secta ubique sermones sererentur, Alexius Imperator inquirere cœpit, quodnam hoc esset genus hominum, & quosdam illam Sectam profitentes ad se adduci iussit. Interroganti respondent omnes, Ducem & Præceptorem suum esse Basilium. Is sequentibus se duodecim Discipulis, quos Apostolos suos dicebat, & aliquot mulieribus, omnes regiones peragrabat, Hæresim suam spargens. Medicus erat, & Doctrinam, cui annis quindecim operam dederat, ab annis quinquaginta duobus aliis communicabat.

Zonar. lib.
XVIII. n. 3.

Basilium igitur, jubente Imperatore, diligentissime investigatus, in ejus conspectum adducitur. Intrat ille, statura supra vulgarem, vultu, qui virum sæculo mortuum decet, barba cana, habitu pane monastico, & a vestitu Sectatorum suorum in nulla re diverso. Imperator venienti assurgit, sedere hospitem jubet, tumque etiam mensæ adhibet, simulans, cupere, se cum fratre suo Isaaco Conne-

no ipsius Discipulum fieri. Addebat, ^{Sæcul. XII.}
 ambos se docentis sermones tanquam A.C. IIII.
 cœlestia oracula excepturos esse, si modo
 ipsorum animas in viam salutis æternæ
 deducere dignaretur. Basilius, etsi
 in arte fingendi esset exercitatissimus, &
 primo quod rogabatur denegasset, postea
 tamen duorum Principum, in ipsius
 perniciem colludentium, blanditiis falli
 se passus, doctrinam suam exponere, &
 eorum quæstionibus respondere cœpit.
 Colloquebantur vero in secreto Palatii
 conclavi, jusseratque Imperator post si-
 parium consistere Notarium, qui omnia
 senis verba chartæ mandabat. Ille ni-
 hil dissimulans omnes suos errores diser-
 te explicavit. (*)

Tunc vero Imperator deposita larva
 Senatum, Duces militares, Clericos, &
 Nicolaum Patriarcham convocat, & Scri-
 ptum, in quo Doctrina Basiliæ contineba-
 tur, recitari præcipit. Ipse, convictum
 se esse intelligens, nihil eorum quæ di-
 xerat negavit vel retractavit, sed ea de-
 fendere paratus, se se flammis, tormen-
 tis & morti offerebat. Itaque inflexibi-
 li ingenio contra hortatus Catholicorum,

P 4 fuorum

(*) Utrum insigni fallacia uti per Christianam
 Simpliciter licuerit, vel an Majestatem Cæsara-
 ream exquisita astutia decuerit, Lectores judi-
 cent.

Sæcul. XII. suorum etiam Discipulorum, & Impera-
 A.C. 1111. toris, qui eum saepe e carcere evocatum
 ad pœnitentiam invitabat, animum obfir-
 mavit. Nam præter alia Bogomili etiam
 istud insaniebant, corpora sua tormentis
 non esse obnoxia, venturosque Angelos,
 qui ipsos de medio ignis liberarent. Ale-
 xius Basilii discipulos, inprimis vero duo-
 decim eos Apostolos ubique e latibulis
 erutos ad damnandam Hæresim compel-
 lere conabatur, sed irrito labore. Cum
 autem cognosceret, malum latius serpe-
 re, atque multos nobilissimis stirpibus
 natos & magnam populi multitudinem
 perverti, una sententia omnes ad rogam
 condemnavit.

p. 491.

Verum, cum inter illos, qui jussu Im-
 peratoris in custodia detinebantur, mul-
 ti negarent, Bogomilos se esse, atque
 hanc Hæresim palam abominarentur, ver-
 sutum hominum ingenium non ignorans
 Imperator, dolo uti statuit, quo sincere
 Catholicos a ceteris discerneret. Solium
 conscendit circumstantibus Senatoribus,
 Clericis, & aliquot monachis, de quibus
 ingens erat eruditionis opinio. Tum il-
 lis omnibus in conspectum adduci jussis,
 qui Bogomilorum erroribus infecti dice-
 bantur, *hodie, inquit, duo rogi accenden-
 tur, & Crux ante pyram unam plantabi-
 tur, in quam illi conjiciendi sunt, qui se
 Catholicos esse dicunt, præstat enim inno-
 centes*

centes mori, quam Hæresis suspitione in- Sæcul. XII.
fames non sine fidelium scandalo vivere. A.C. IIII.

Alter roguis illis parabitur, qui se Bogomilos profitentur. Singuli ergo ad alterutrum, quem elegeritis, ignem accedite. Hæc vero Imperator ideo dicebat, quod sciret, quantum Bogomili effigiem aut signum Crucis horrerent. Jamque subjectus ignis utramque lignorum struem corripit, innumerabilis populi multitudo ad spectaculum advolat, & damnati, cum crederent, mortem effugiendi spem nullam superesse, alii Crucem ante roguis alterum erectam amplexi, se Catholicos, alii eandem fugientes se Bogomilos produnt. Tum voces murmurantis populi, cum nesciret, quo consilio Alexius id præcepisset, audiebantur; verum eodem jubente, omnes qui ad roguis Crucis se se admoverant, liberantur, & dilaudata eorum fide dimittuntur. Bogomili in carceres deducuntur, & Basilii Apostoli in destinatum ipsis ergastulum detruduntur. Imperator quotidie aliquos eorum ad Regiam vocatos vel proprio ore, vel opera virorum Ecclesiasticorum, doctrina præstantium, errorem dedocere adlaborabat. Non nulli conversi sunt, & libertati restituti, alii in carcere Hæresi suæ immortui sunt.

Basilium vero Hæresiarcham & contumacem Clerici, monachi delecti, &

P 5 Patriar-

Sæcul. XII. Patriarcha flammis dignum judicarent,
A.C.III. assensus est Imperator, & postquam eun-
 dem iterum iterumque ad abjurandam
 Hæresim frustra fuisset exhortatus, in-
 gentem rogam in medio Hippodromi
 excitari jubet. Ex adversa parte figitur
 crux, & Basilio electio offertur, acceden-
 di quo vellet. Ille cum duceretur, &
 procul ardentem pyram conspiceret, in-
 risum solutus ait, angelos se incolumem
 præstituros esse, additis illis verbis Psal-

*Pf.XC.7.8. mi: Ad te autem non appropinquabit.
 Veruntamen oculis tuis considerabis.*

Sed postquam propius admotus vidit hor-
 rendas flammæ Pyramidis in Hippodro-
 mo stantis fastigium altitudine adæquan-
 tes, & calorem sensit, sæpius respicere,
 manibus plaudere, femur percutere, at-
 tonito & mentis impotenti similis. Hæ-
 resim tamen non abjecit. Jam ignem,
 jam circumstantes intuebatur, nec pro-
 grediens, nec regrediens, & sensu carere
 videbatur. Tum lictores, forsan timen-
 tes, ne Deo permittente eum Dæmones
 auferrent, ut experimentum caperent, ad-
 huc jactanti, se ex rogo salvum & illæsum
 evasurum esse, detractum pallium inji-
 ciunt. Et ille: *An non cernitis, ut pal-
 lium meum in aërem avolet?* hæc dicen-
 tem, ac ut erat, vestitumprehendunt, &
 in medias flammæ immittunt, ubi ita
 consumptus est, ut ne quidem gravis
 odor

odor præsentis offenderet, fumusque vix paulo magis quam antea nigresceret. Populus Basilii Sectatores quoque, quorum magnus numerus tristem Magistri sui exitum spectabat, flammis tradere gestiebat, sed vetuit Imperator, cui satis fuit jubere, ut carceri manciparentur. In eo longo tempore custoditi sine pœnitentia e vita migrarunt.

Sæcul. XII.
A.C. IIII.

§. XI.

Bogomilorum Errores.

Alexio Imperatore jubente, errores Bogomilorum literis mandavit quidam Monachus, nomine Euthymius Zigabenus, Matri Imperatricis Irenis & omnibus Clericis notus. Is Grammaticæ regulis apprime instructus, nec artis benedicendi ignarus, in Doctrina Ecclesiæ ita versatus erat, ut nemo magis. Itaque ab Imperatore jussus opus scripsit, in quo omnes Hæreses exponebat, atque singulas ex auctoritate Patrum refutabat. Quem librum Imperator Panopliam Dogmaticam, seu viri Docti Armaturam appellavit. In eo opere Euthymius Hæresim Bogomilorum recenset eum in modum, quo eam ex ore Basilii acceptam Imperator in chartam, ut supra meminimus, referri jusserat. Summa autem Errorum hæc fuit.

Anna. p. 490.

Euthym.
Panop. tit.

23.

Reji-